

Το μουσείο ως ζωντανός οργανισμός μέσα στον κοινωνικό ιστό καλείται να διατυπώνει συνεχώς νέες προτάσεις, για να τις αποδέχεται ή να τις απορρίπτει, ανάλογα με τις επιδιώξεις του και την κριτική στην οποία τις υποβάλλει. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να οδηγείται στη δράση και να αποποιείται την παραίτηση. Οι προτάσεις του είναι απεριόριστες. Περιορίζονται μόνο από την αποστολή του, τις ανάγκες του κοινού και τη φαντασία των ανθρώπων του.

Στο βιβλίο καταγράφεται η εμπειρία από τη συνομιλία του μουσείου με το σχολείο όπως ορίζεται σε θεωρητικό επίπεδο. Αλλά στο χώρο του μουσείου θεωρία και πράξη είναι αδιαχώριστες· δεν υπαγορεύει μόνο η θεωρία την πράξη, αλλά και η πράξη διαμορφώνει τη θεωρία.

Το σχολικό πρόγραμμα, οι πολιτισμικές αλλαγές, η επικαιρότητα υποχρεώνουν το μουσείο να ανανεώνει διαρκώς τις εκπαιδευτικές του προτάσεις και να ελέγχει πώς το κοινό ανταποκρίνεται σε αυτές. Με τις μελέτες περίπτωσης που περιλαμβάνονται στο βιβλίο προτείνονται πρακτικές που στοχεύουν να συμβάλουν στον ενδιαφέροντα διάλογο του μουσείου με το σχολείο.

Το μουσείο και το σχολείο είναι, ή οφείλουν να είναι, αντικριστές πόρτες στη γνώση. Στη γνώση που δεν είναι πληροφορίες, αλλά μέσα από την τέρψη οδηγεί τα παιδιά στην ανακάλυψη του εαυτού τους, στην ενδυνάμωση και στην καλλιέργεια των ενδιάθετων ικανοτήτων τους.